RAMURI

An Școlar 2010-2011
toamnă-iarnă
nr. 24
Revistă
literar-artistică

Școala „Mihai Eminescu” Mediaș

CAPITOLUL I
TOAMNA ŞI ... POVEŞTILE EI

VERSURI DE TOAMNĂ

Povestea toamnei ...

DARIA PASCU
Clasa a VII-a

Şi începea ca orice altă poveste
Cu "a fost odată şi nu mai este"
Era un basm de nepătruns,
De către marii înţelepţi ascuns.
Era vorba despre un voinic
Viteaz, drept şi puternic.
Se zvonea că ajungea la stele,
Că le lua şi se juca cu ele.
Şi se zicea că oamenii îl lăudau,
Iar el îi ajuta, ei îl iubeau ;
Că aducea soarele mai aproape,
Să se coacă mai bine a lor roade.
Dar într-un timp veni şi ziua despărţirii,
Căci orice lucru într-un final e dat pieririi.
Chiar şi ce-i bun într-un târziu sfârşeşte
Şi dup-un timp un altceva-l înlocuieşte.
Veni o vreme rece, fără roade.
Un altu-n locul lui le oferea un soare,
Dar nu le proteja recoltele.
Nici nu le-ncălzea sufletele.
Iarna numele i-au pus.
Iar gheaţa ce venea de sus –
Lacrimi îngheţate ale unui vechi erou
Acum sunt împrăştiate
Prin necuprinsul cer uitate.
Toamna au numit voinicul
Şi-n amintirea lui
Au numit şi anotimpul
După prietenul lor.
Şi poveste-aceea sfârşea
Cu "am încalecat pe-o şa
Şi v-am spus povestea aşa"…
Acesta era …
Povestea toamnei …

Dor de vară

MIHAI PĂTRAŞCU
Clasa a VIII-a

Vară, vară! Unde eşti?
Pentru ce ne părăseşti?
Vară cu chipul de foc
Repede-ai plecat din loc,

Ducând pe-aripile tale,
Ale florilor petale
Şi ai mai luat cu tine,
Zilele de farmec pline
Şi verdeaţa din câmpii
Şi zburdatul de copii ...
Ai luat vacanţa mare
Şi ai dispărut în zare ...

Ai plecat să te-odihneşti
Printre astrele cereşti,
Iar din caldele-ţi sclipiri
Au rămas doar amintiri ...

Frunzele

MANUELA CSOMA
Clasa a VII-a A

În pădurea de pe deal
Stă acolo un stejar,
Toamna frunzele le pierde,
Lăsându-le pe iarba verde.

Frunzele poznaşele,
Şi-au făcut bagajele,
Şi-au plecat aşa frumos,
Cu vântul gălăgios.

Au ajuns într-o grădină
Cu o viteză divină,
Şi-au făcut o grămăjoara,
Pentru jocul de aseară

Toamna

DELIA DIACU
Clasa a VII-a

Iată, toamnă, ai sosit!
Noi iţi spunem ,,Bun venit!”
Ne-a fost dor tare de tine,
Că vii cu mâinile pline.

Odată cu sosirea ta,
Şcoala începe şi ea.
Copilaşii odihniţi,
La şcoală se întorc cuminţi.

Dornică de-a fi-mpreună iar,
La început de an şcolar.
Toamnă dragă, eşti iubită,
Şi eşti de noi toţi dorită.

A sosit toamna bogată

DELIA DIACU
Clasa a VII-a

A sosit toamna bogată,
Cu de toate îmbelşugată.
Mere, pere, struguri, prune,
Toate sunt aşa de bune!

Din livezi oamenii adună,
Fructele cu-aromă bună.
Ei sunt harnici pe ogoare,
Roadă ca ei nimeni n-are.

Toamnă dragă, te-ndrăgim,
Noi cu toţii te iubim!
De la noi când o să nu pleci,
Vor veni şi zile reci.

Toamnă dulce

MĂLINA TAKACS
Clasa a VI-a

Toamna dulce, răcoroasă
S-a întors în ţara noastră,
Cu fructe dulci a revenit
Şi pe noi ne-a veselit!

În copaci frunze au ruginit …
Toate s-au îngălbenit
Şi pe jos ele au format,
Un covor de funze minunat.

Fructe dulci noi vom mânca
Şi toţi ne vom bucura,
Chiar dacă e capricioasă
O primim în ţara noastră!

Frunzele galbene

KEVIN UNGAR
Clasa a VII-a

Frunze galbene, roşcate
Se aştern peste alei,
Au căzut că sunt uscate,
Pomi-s trişti acum şi ei.

Vântul, norii grei adună,
Îi suceşte şi-i roteşte,
Ameninţă a furtună
Până când el oboseşte.

Liniştea se-aşterne iute,
Oamenii coboară-n sat,
Lumini se aprind cu sute,
Vălul nopţii s-a lăsat.

Toamnă ruginie

TINNO ROTTA
Clasa a VII-a

Astăzi scriu o poezie
Despre toamna ruginie,
Frumoasa doamnă gătită –
Artistă desăvârşită.
Îşi amestecă pastelul
Şi ne pictează cerul,
Cerul şi dealurile,
Munţii şi pădurile.
Frumoasă şi generoasă,
Ne aduce roade-n casă.

Început de toamnă

ANTONIA ANTAL
Clasa a VIII-a

Grauri gri grăiesc, pe gânduri,
Despre drumul drept sau nu,
Despre vara ce trecu
Cu-ale sale multe daruri.

Crizantema în grădină
Râde-n soarele de toamnă
Şi grăieşte spre surate:
“Sunt iar a grădinii Doamnă!”

Într-un lan de cucuruz,
Plânge-un şoarece ursuz,
Supărat, nemulţumit,
De recolta ce-a primit.

GÂNDURI DE TOAMNĂ

Călcând pe frunze ruginii

FLAVIUS ANDREI,
Clasa a VII-a

Soarele se joacă ş mechereşte cu raze blânde printre genele mele. Este o zi minunată de octombrie, chiar sfârş it de octombrie. Vremea continuă să fie caldă, deşi calendarul arată că noiembrie stă să ne bată la uş ă. Mi-am luat alături un bun prieten, că□elul meu, □i am pornit într-o plimbare prin parc. Îmi place să mă plimb târâindu-mi picioarele printre frunzele uscate. Calc pe alee ş i zgomotul frunzelor care se rup sub tălpi, fâş âitul celor care zboară pe lângă mine îmi dau o senza□ie plăcută.

Culorile toamnei sunt amestecate magistral în frunzele de pe jos, dar ş i în cele care se încăpă□ânează să stea atârnate încă de crengi. A□ vrea să mă a□ez pe o bancă, să privesc în jur □i, inspirat de be□ia de culori din jur, să scriu versuri despre toamnă. Există o problemă capitală – nu sunt poet ş i oricât aş fi de visător, nu voi reuş i niciodată să compun măcar două versuri. Mă limitez să contemplu copacii din jur □i cerul pătat de nori sub□iri. Florile sunt decolorate de brumă.

Ici, colo, câte un trandafir sfidează vremea ş i îş i arată floarea roş ie cu obrăznicie. Iarba încearcă să-i facă fa□ă trandafirului, păstrându-ş i verdele. Bruma nu a fost prea nemiloasă cu ea.

Starea de reverie îmi este întreruptă de că□elul meu. Se zbenguie dement printre tufe. Îl amuză ş i pe el joaca prin frunze. Se tăvăleş te pe covorul uscat ş i apoi vine să-mi arate cât este de „frumos". Se scutură ş i apoi o ia de la capăt. Se pare că ş i lui îi place toamna. Şi el iubeşte frunzele ruginii şi foşnitoare. Am un câine "sensibil". Amuzant. Oare în lumea câinilor există poezie? Mi-ar plăcea să ştiu. Căţelul meu este talentat la „scris" poezii? Versuri câineşti. Ce-ar zice doamna care trece pe lângă mine acum şi zâmbeşte, citindu-mi plăcerea de a mă plimba printre frunzele veştede?! … E bine că nu-mi cunoaşte gândurile. Ce s-ar mai amuza! ... sau poate m-ar crede nebun. Mai ş tii?! ...

Îi pun lesa câinelui şi pornesc spre casă. Îmi deschid larg nările şi inspir mirosul de toamnă al parcului. Alerg pe alee stârnind frunzele. Ploile şi frigul vor transforma tabloul idilic de toamnă întrunul jalnic şi plângăcios. Va trebui să aştept primăvara ca să mă întorc în parc cu bucurie şi poftă de plimbare.

Noiembrie

DARIA PASCU

Clasa a VII-a

Noiembrie. Prin geam privesc dealul din fa□ă. Nimic din înfă□i□area lui nu prevesteş te iarna care va să vie. Pentru că nu a fost foarte frig, frunzele nu au căzut din copaci ş i nici nu au luat culoare arămie. Cerul e încă dominat de un soare cald. Ce se întâmplă cu natura?! Chiar nu a realizat că iarna-i la doi paş i?! Probabil că iarna stă ascunsă □i, la un moment dat, î□i va face apari□ia brusc, luându-ne prin surprindere. Asta crede ea. Noi ne-am pregătit hainele groase, mănuş ile, fularele, căciulile. Dacă va fi zăpadă multă, vom scoate din pod ş i sania.

Anul trecut pe vremea asta aveam zăpadă, frig □i sim□eam apropierea Crăciunului. A□a ... am intrat deja în postul Crăciunului ş i stăm la soare în parc ş i ne bucurăm de căldura lui. Poate ne mai □i bronzăm pu□in.

Bunica are umor ş i spune că Doamne-Doamne s-a cam "□ăcănit la cap" ş i "nu mai ş tie care-i rânduiala pe Pământ". Mă amuză vorbele bunicii, le spune cu o oarecare teamă, pentru că este tare credincioasă □i i se pare că ceea ce tocmai a zis este un păcat, dar nu se poate ab□ine când constată că nimic nu mai este "ca pe vremuri". Tata încearcă să-i explice de încălzirea globală, de poluare, dar bunica o □inea pe a ei: " Dumnezeu nu trebuia să-l lase pe om să facă atâtea rele ş i să-l fi oprit la timp. Omul ar fi trebuit să se bucure de tot ce are pe Pământ ş i nu să se creadă stăpânul lui". E în□eleaptă bunica. Are dreptate.

Noiembrie. Aş tept zăpada. Aş tept sărbătorile de Crăciun cu tot ce înseamnă ele: brad împodobit, daruri, cozonaci, umblatul cu colindul, lume mai veselă ş i mai bună, familie unită, prieteni cu care împarţi bucuria ...

Noiembrie! Ce ai de gând? Aduci sau nu zăpadă? Dacă nu-□i faci datoria, te lichidez din calendar □i trecem din octombrie direct în ... decembrie. Ar fi o solu□ie? ... Nu cred, dar uneori o amenin□are poate să aducă rezolvarea situa□iei. Hm! (Am trecut □i la violen□ă verbală.)

Îmi place să spun că iubesc toamna. Aceasta este o toamnă lungă, frumoasă, dar vreau o schimbare de decor, vreau alb peste dealul din fa□ă □i pe trotuare, peste case □i flori de ghea□ă pe geamuri. Vreau iarnă până la ... primăvară.

Noiembrie, ar fi cazul să găseş ti o cale! Iarna-i după col□. Cheam-o!

O frunză nerăbdătoare

ROXANA ROTTER
Clasa a VII-a

Era o zi obişnuită de toamnă. Eu şi cu prietenii mei am observat că ceva nu e în regulă. Cum noi facem mai tot timpul muncă voluntară, am început să curăţăm toţi copacii de frunze stricate sau omizi.

Ne-am împărţit munca frăţeşte şi am început să căutăm şi, desigur, eu m-am ales cu copacul cel mai mare. Acolo am întâlnit o frunză roşiatică, ce nu era prea bine dispusă. Şi am început să vorbesc cu ea.

- Bună, frumoasa mea frunză!
- Bună şi ţie, draga mea!
- Ce te apasă pe suflet de suspini aşa, frunzişoara mea?
- Ei bine, draga mea fetiţă, m-am grăbit sa cresc pentru a gusta din plin ploile de toamnă şi am îmbătrânit prea repede, aşa că în câteva zile o să cad pe pământul frumos greblat de semenii tăi.

Atunci am încercat să îi spun micii frunze că nu are de ce să fie supărată.

- Îmi iau acum la revedere, mica mea frunză!
- Dar îmi promiţi că o să vii să mă vizitezi, până când copacul nu va mai avea frunze deloc?
- Îţi promit.
- La revedere, feti□ă cu suflet de aur!

Şi aşa, de a doua zi am mers la frunză zilnic până când a încetat să se mai ţină de crenguţa ei şi a căzut, devenind un grăunte al covorului de toamnă aşternut pe pământ.

Toamna

MANUELA CSOMA
Clasa a VII-a

Iată că a sosit anotimpul frunzelor, anotimpul ploilor, considerat de unii o parte a anului tristă, dar totuşi un anotimp de aur.

Împrejur totul este pictat în culori calde, deşi vântul începe să aducă puţin câte puţin frigul. Frunzele uscate frumos colorate cad din copacii care rămân încetul cu încetul tot mai goi.

Roşul, galbenul ş i maroul frunzelor te liniştesc când ieşi la plimbare. Păsărelele deja se pregătesc de plecare, iar animalele îşi dichisesc bârloagele. Pădurea de pe dealul cu pu□ine urme de verde este pustie şi rece.

În parc nu mai vezi picior de bătrânel. Cerul senin se înnorează tot mai mult, iar soarele se ascunde după deal mai repede decât înainte. Jocurile de vară se sfârşesc împreună cu căldura.

Floricelele şi gândăceii se sting şi ei odată cu simţirea frigului. Albinuţele îşi termină munca de anul acesta. Livezile sunt pline de fructe coapte, care încep şi ele să dispară, fiind adunate de oameni. Cuiburile de rândunele stau pustii sub streşinile caselor. Balcoanele pline de ghivece cu plante, care seamănă cu o grădină botanică, acum sunt goale. Bunica s-a apucat şi ea de gemuri şi alte bunătăţi. Găinile intră în coteţ tot mai repede, împreună cu luna ce face schimb pe cer cu soarele.

Copiii au început şcoala şi nici pe ei nu-i mai vezi şi auzi cum se joacă. Mai ies puţin să sară în frunzele aprinse de pe lângă copaci. Dulăpioarele lor goale s-au umplut cu caiete şi cărţi, iar ghiozdanul este din nou greu.

Începerea ploilor arată că toamna a sosit de-a binelea. Pe drum vezi sute de umbrele care alcătuiesc spectrul culorilor. Când o rază de soare iese printre norii plini cu apă, pe cer se vede minunatul curcubeu.

Toate acestea arată venirea frigului, dar şi începerea unui anotimp auriu.

Ultima poveste

DARIA PASCU
Clasa a VII-a

Vântul legăna frunzele, lovindu-le de razele soarelui.
Acestea alunecând uşor, cădeau pe marginea trotuarului.
Într-o continuă mişcare, grăbite furnici îşi adunau mâncare.
Toţi-aşteptau iarna, nu mai aveau răbdare,
Doar o vrabie mică asculta şi se-ncălzea la soare.
Asculta o ultimă poveste, spusă astă-vară, pe-o cărare,
De o rândunică mai bătrână. Vrăbiuţa lua aminte,
Asculta cu interes acele mari cuvinte.
Şi rândunica îi spunea că odata ce povestea se va termina,
Şi toamna sfârşit va lua,
Şi, pe nesimţite, iarna se va instala,
Odată cu ea, îi va veni vremea şi va pleca.
Dar vrând să păstreze povestea pentru totdeauna,
Vrabia şi-o amintea mereu, dar când furtuna
Lovea puternic al ei cuib plăpând
Îşi amintea doar îndemnul cel blând:
Aceasta nu e ultima poveste,
E doar un anotimp, mă voi întoarce,
Un clopot îţi va da de veste!
Şi iată iarna a trecut, cu greu vrabia s-a descurcat,
Când geamurile s-au dezgheţat,
Şi mii de clopoţei gingaşi împodobeau împrejurimile imaculate
Iar rândunica nu s-a mai întors, căci a uitat de toate.
Dar vrăbiuţa i-a promis că o va aştepta,
Şi niciodată alta locul nu îi va lua.
Mereu ea va rămâne-n gând cu ea,
Astfel povestea ei se va încheia.

CAPITOLUL II
IARNA ŞI … POVEŞTILE EI

VERSURI DE IARNĂ

Ninsoarea

ALEXA DEAC
Clasa a VI-a

Într-o iarnă friguroasă
Am ieşit afară,
Să privesc şi să admir
Fulgii de zăpadă.

M-am aşezat pe iarba
Plină de omăt
Şi-am privit cum ninge.
Era minunat.

Fulgii de zăpadă
Făceau un frumos dans.
Se ţineau de mână
Ş-aveau mare haz.

La colindat

PAUL ANGHEL
Clasa a VI-a

Când seara uşor s-a lăsat
Copiii pe uliţe au plecat,
Să bată din poartă-n poartă,
Aducând vestea minunată.

Colinde ei au cântat
Şi cu toţi s-au bucurat,
De Naşterea Marelui Împărat,
Care lumea a salvat.

Copiii poezii au citit
Şi daruri ei au primit:
Mere, nuci şi cozonaci,
Bomboane şi mul□i colaci.

Încă mai răsună-n zare,
Versuri cu vestea cea mare;
Glasul colindei se pierde uşor
În inimile primitoare a lăsat
un dor.

Iarna

ALEXANDRA BĂCILĂ
Clasa a VII-a

Anotimpul călător,
De gheaţă aducător
Cu brazii alb îmbrăcaţi,
În straie de împăraţi.

Zboară-n zare, fulg de nea,
Ca un fir de catifea
Jucăuş şi zâmbitor,
Fiind ca un vrăbior.

Oamenii cei de zăpadă
Stau afară ziua întreagă
Şi casele le păzesc,
Cu gândul călătoresc.

Copiii sunt ferici□i ,
Fiindcă ş tiu c-au fost cuminţi
Şi că răsplătiţi vor fi,
Cu mii şi mii de jucării.

PRINTRE FULGII DE NEA

Printre fulgii de nea

PAUL ANGHEL
clasa a VI-a

Odată cu sosirea iernii, prinţesa frigurilor s-a aşezat pe tronul naturii. Cum s-a aşezat pe tron, iarba s-a uscat, a dezbrăcat copacii de podoaba lor, ca să nu mai fie altcineva mai frumoasă decât ea. Mantia ei făcută din cristale umbreşte tot pământul. Din înaltul cerului presară steluţe argintii care acoperă totul. Prin căderea ploii line de fulgi se pot vedea dealurile amorţite, copacii adormiţi şi câmpia fermecată de glasul copiilor la săniuş. Steluţele se joacă pe nasul şi pe obrajii roşii ai copiilor. Aceştia se bucură de venirea iernii, pentru că le aduce veselie ş i zâmbete.

Iarna este anotimpul când copacii poartă pe ramurile lor puful alb şi moale de omăt, dându-le o înfăţişare specifică. Ce frumos este când ninge! Parcă prinţesa Iarnă dăruieşte fiecăruia în parte câte o steluţă din mantia ei.

Fiecare anotimp este o nouă experienţă cu natura.

Fulgi de nea

PATRICIA LĂZĂRICIU
Clasa a VI-a

Este iarnă!

Afară este foarte frig, dar lipseşte zăpada albă care să îmbrace pământul într-o plapumă strălucitoare.

După trei zile de frig, vântul bătea, fulgii de nea erau pe punctul de a se întinde pe pământul îngheţat. Norii cenuşii parcă se pregăteau de război, dar dintr-o dată ce să vezi? Fulgii cădeau din cer în dansul lor graţios, uimind oamenii care îi priveau.

Toţi copiii îşi doreau să meargă afară să se joace, doar frigul îi împiedica. Eu stăteam la fereastră şi priveam cerul cenuşiu, fulgii albi. Îmi imaginam cum este să fii un fulg de nea. Am început să visez. Chiar eram un fulg de nea care se juca şi dansa cu fraţii săi. Toţi eram foarte fericiţi! Nu aveam nici o grijă. Nimeni nu ne putea întrerupe joaca, dar, când mai aveam puţină distanţă până la pământ, fraţii mei au început să-şi ia ,,La revedere". Am făcut şi eu la fel, dar fără să înţeleg acest mesaj. Credeam că este un joc mai ciudat de-al lor.

Doar când aceştia au ajuns înaintea mea pe pământ am înteles. S-au topit. Urma să mă topesc şi eu, dar când mai aveam un milimetru până la pământ am strigat ,,Nuuu".

Atunci am realizat că totul a fost un vis şi chiar dacă eşti un fulg nu poţi fi tot timpul fericit şi lipsit de griji.

Dans de iarnă

ANTONIA ANTAL
Clasa a VIII-a

Îmbrăcată în rochia cenuşie de balerină, cu părul prins în flori de gheaţă, am ieşit în curte să dansez cu fulgii.

Cerul negru cu luna care strălucea palid şi luciul zăpezii de argint, mă făceau să tremur, dar şi să radiez de fericire. Fulgii dansau cu elegan□ă baletul de Ceaikovski. Prinţul Spărgător de nuci, după ce a făcut o plecăciune înaintea mea, mi-a luat mâna şi am zburat printre fulgi dansând. Fulgii pluteau în jurul nostru cântând. Erau ca îngerii. Părul lor era argintiu şi ochii lor albaştri, erau îmbrăcaţi în pelerinele albe şi se învârteau ameţitor. Zâna de marţipan m-a sărutat pe frunte şi atunci aripile mi s-au deschis. Erau de argint, dar nu erau grele. Am zburat până la lună şi acolo, între vise, am adormit cu fulgii mei în braţe.

Nimic nu se compară cu un dans de iarnă împreună cu Prinţul Spărgător de nuci printre fulgi. Ce feerie!!!

Impresii de iarnă

DARIA PASCU,
Clasa a VII-a B

De la fereastra mea privesc la ninsoarea care s-a-nteţit. Azi-dimineaţă a început timid, cu câţiva fulgi minusculi care cădeau ici-acolo. Treptat, fulgii s-au înmulţit, iar acum coboară în cohorte de fulgi groşi, mari, pufoşi.

E ianuarie. După zile de căldură primăvăratică, frigul a revenit cu tot arsenalul.

Îmi place zăpada când e proaspătă, albă, imaculată. Când începe să se murdărească, mă deprimă. Mă gândesc la tot ce este mai urât în lume – gunoaie aruncate neglijent, boli incurabile care macină trupuri în tăcere, foamete, sărăcie, răutate, nepăsarea oamenilor. Iarna îmi place două-trei zile, apoi nu o mai vreau. Însă îmi place gerul.

Gerul purifică aerul şi de aceea îl consider benefic, indiferent de durată. Totul încremeneşte sub puterea lui. Până şi oamenii, care se cred atotputernici, trebuie să se încline în faţa gerului. De multe ori, la căldura caloriferului, stau la geam şi privesc spectacolul iernii. Vrăbiile, cu impertinenţa lor cunoscută, nu se lasă impresionate de frig. Cu penele înfoiate, ciripesc de zor în jurul unei bucăţi de pâine. Sunt singurele fiinţe care animă atmosfera.

Acum ninge, ninge, ninge. Suntem sub asediul fulgilor. Plutesc dezordonat şi se aştern peste tot.

Cu nasul lipit pe geam, aştept să-mi sune telefonul şi unul dintre prieteni să mă cheme la săniat sau la o bulgăreală. Ce nebunie! Zăpada dezlănţuie energia tuturor, copii şi adulţi deopotrivă.

Te poţi opune iernii!? Nu. În faţa ei suntem nişte vietăţi minuscule. Ş i dacă o supărăm, ne acoperă cu zăpadă şi apoi, ca să ne deruteze complet, o viscoleşte ca să nu mai ştim din ce parte să ne ferim.

Dar vine ea primăvara şi … Primăvara, da. Are ac de cojoacele iernii.

Aştept primăvara.

Un vis de iarnă

RALUCA PÎNZAR
Clasa a VI-a

E iarnă uscată şi rece. Nerăbdătoare să vină prima zăpadă, m-am aşezat în faţa geamului îngheţat pe care gerul a pictat flori de gheaţă.

Cerul cenuşiu părea să se apropie tot mai mult de acoperişurile caselor şi de vârfurile copacilor. Voiau să ningă! Ninge? Nu…a! ba da! Uite primul fulg! … coboară alene spre pământ, ca o scrisoare a iernii. Curând a început să ningă cu fulgi mari şi pufoşi, iar în grădina din faţa casei mărgăritarele strălucitoare acopereau brăduţii îngheţaţi.

Am ieşit în curte. Zăpada era pufoasă asemenea pufului unor pui de găină. Rexi, căţelul meu, se tăvălea fericit prin omătul proaspăt. Era feeric! Atâta alb strălucitor! Un foşnet uşor trecea printre crengile brăduţilor şi scutura pulbere albă. Vântul rece parcă voia să îmi şoptească ceva, să îmi spună povestea sa. Din văzduh se auzeau clinchete de clopoţei şi, întorcând capul, am văzut o apariţie stranie. Zâna Iernii, frumos gătită şi strălucitoare, m-a îmbrăţişat cu aripile ei străvezii, şi

am plecat în zbor. Îmi era puţin teamă deoarece nu ştiam ce urmează. Nu simţeam frig, ci dimpotrivă, o căldură plăcută care mă cuprindea încet-încet.

Zâna m-a dus pe un tărâm magic, unde toată lumea avea aripi. Era îmbrăcată în alb asemenea îngerilor. În jurul meu, o mulţime de fluturi pluteau graţios, iar după câteva secunde am observat că şi mie mi-au apărut aripi. Zâna m-a luat de mână şi am plecat în zbor. M-a dus în palatul ei, unde mi-a dat un fel de sceptru, pe care atingâdu-l m-am trezit şi am realizat că totul a fost un vis, dar … eu aveam în mână sceptrul. Oare nu a fost un vis? S-ar putea, dar nu mai aveam cum să aflu. Eram la geam şi am observat că afară nu era zăpadă, ceea ce înseamnă că a fost un vis. Am visat cu ochii deschişi în faţa ferestrei.

Uimită şi puţin dezamăgită, priveam sceptrul cu sfera transparentă din vârf, încercând să-i găsesc proveniența, dar şi întrebuinţarea. M-am chinuit zile la rând, dar nu am reuşit. Ieri m-am gândit că poate îndeplineşte dorinţe, aşa ca în poveşti, dar nu părea să fie aşa. Eram dezamăgită. Chiar dacă sunt mare, mi-ar plăcea să am parte de miracole. M-am dus la geam şi mi-am dorit să ningă. Ar fi fost frumos să ningă. Atunci, sfera de cristal a sceptrului s-a tulburat şi în ea au început să danseze steluţe albe. Am privit afară şi – minune - ningea cu fulgi albi şi pufoşi…. Sceptrul îndeplinea dorinţele oamenilor legate de iarnă, cum ar fi să ningă, să apară un brad de Crăciun, să apară cadourile dorite sub brad sau să-i ai pe cei dragi alături de tine.

Acum, eu îndeplineam dorinţele celor din jur, făcându-i bucuroşi, ceea ce mă făcea fericită şi pe mine.

Afară se aud glasuri de colindători şi parcă pot zări sania lui Moş Crăciun zburând în văzduh. E seara magică de Ajun când oamenilor li se pot îndeplini dorinţele simple; când părinţii şi copii sunt acasă, cu gândul la minunea petrecută în urmă cu peste 2000 de ani. Glasul colindătorilor a început să răsune domol:

„Astăzi s-a născut Hristos
Mesia chip luminos
Lăudăm şi cântăm,
Şi ne bucurăm.”

Povestea unui fulg de nea

DIANA MEDREA
Clasa a VI-a

Într-o zi friguroasă de iarnă a început să ningă. Zăpada se aşternea din văzduh pe pământ ca făina cernută printr-o sită uriaşă. Din înălţimi cădeau mii de fulgi care dansau. În zborul lor erau asemenea unui roi uriaş de fluturi albi. Printre ei se afla unul foarte mic, ca o steluţă dantelată. Cobora încet, dansând mirat parcă, până simţi că s-a aşezat pe ceva solid. Nu ştia unde se afla. Era creanga unui brad bătrân, foarte înalt.

Micul fulg privi speriat în jur, când vocea domoală a bradului îl linişti:

– Bună, nu te speria. Căci eu o să te apăr. Fulgul păru nedumerit.

– Bună, dar de ce mă aperi?

– De mii de ani, câte un fulg din familia ta se aşterne pe ramurile mele şi îmi spune să am grijă de următorul moştenitor, îi explică bradul cu răbdare, zâmbind parcă.

– Ei bine, eu de ce nu ştiam că trebuie să rostesc aceste cuvinte?

– Poate că eşti ultimul moştenitor!

– Dar nu poate fi aşa! Trebuie să fac ceva ... Ce pot face oare? Mica steluţă albă se frământa neliniştită, gata să alunece de pe acele bradului.

– Va trebui să faci eforturi. Va trebui să stai de vorbă cu fiecare fulg şi să transmiţi celorlalţi tradiţia.

– Dacă asta înseamnă că îmi voi salva familia, o voi face chiar din acest moment. Mă ajuţi, bradule înţelept?

– Bineînţeles că te ajut, promise bradul pe ale cărui crengi se aşternuse zăpada albă.

Şi s-au apucat de treabă. În prima zi au fost puţin dezamăgiţi. A doua zi se domoli din nins, munca lor se uşurase. Şi în sfârşit găsise un moştenitor. Odată ce se apropia primăvara fulgul se topea. Îl sfătui pe următorul moştenitor ce să facă şi dispăru. Bradul promise să aibă grijă de moştenitor, iar acesta promise să ducă tradiţia mai departe. Şi aşa se spune că fulgii pornesc din cer spre pământ chemaţi de tradiţia păstrată cu sfinţenie de moştenitorii care o transmit mai departe, an de an.

Şi când ninge, dacă suntem atenţi şi e linişte, putem auzi un foşnet uşor, ca un clinchet. Se zice că e glasul fulgilor care se cheamă unul pe altul. Şi ninge, şi ninge...

O întâmplare dificilă

IONUŢ BENYI
Clasa a VII- a

Într-o iarnă geroasă, aproape de Ajunul Crăciunului, într-o casă de la ţară erau trei fraţi: Mihai, Denisa şi Bogdan.

Aceştia jucau rummy şi priveau cum iarna îşi aşterne haina de un alb strălucitor, ţurţurii stau agăţaţi de crengile îngheţate ale brazilor, iar mirosul de castane coapte şi de cozonac proaspăt scos de pe vatră domnea pe uliţă.

Cel mai mare dintre copii, Bogdan, era cel mai concentrat la joc, iar ceilalţi ascultau glumele proaste făcute de Mihai despre el. Dar băiatul, înţelept fiind, nu-i lua în seamă vorbele.

- Da! Am terminat şi formaţia asta! Ei, acum cum o să mă mai ajungi, Bogdane? fluiera el în batjocură.

Mihai profita de faptul că părinţii erau plecaţi să cumpere tot ce le trebuie, pentru că mâine este Ajunul Crăciunului, iar mama trebuia să prepare plăcintele cu brânză şi friptura.

Într-un final câştigă Mihai, dar, din neatenţie, scapă tabla de joc peste icoanele de sticlă pe care tatăl le pictase pentru a le vinde în Ajun. Tatăl le pusese la uscat.

- Vezi, Mihai, dacă nu te poţi controla, ce necazuri produci? Acum nu mai sunt decât două ore până la întoarcerea părinţilor. Ce ne facem?!

Într-adevăr, mai erau două ore până la întoarcerea părinţilor. Dar lui Bogdan îi venise o idee: în vecini era un pictor. După ce i-au explicat problema, pictorul se apucă de refăcut icoanele. Copiii priveau cu uimire cum omul reuşea să refacă fiecare contur, să repare fiecare culoare. După o oră de lucru, pictorul a terminat icoanele. De acum au ajuns acasă, copiii s-au apucat să-şi cureţe camerele, iar icoanele le-au aşezat în acelaşi loc şi în aceeaşi ordine, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Sperau ca nimeni să nu afle ce s-a petrecut între timp.

A doua zi, în Ajunul Crăciunului, tata a vândut toate icoanele. Când s-a întors acasă, era mulţumit şi nu a făcut niciun comentariu, semn că nu a observat nimic. Seara, Moşul şi-a făcut apariţia şi a lăsat cadourile sub brad, uitând de năzdrăvăniile lui Mihai din ziua precedentă.

Miracol în Ajunul Crăciunului

IONUŢ BENYI
Clasa a VII-a

Era 24 decembrie sau Ajunul Crăciunului. Fulgii de nea acopereau străzile oraşului. În depărtare se vedeau coşurile fumegânde ale caselor. Pe sub streşinile magazinelor atârnau ţurţurii de cristal care dădeau oraşului o atmosferă de basm.

În parcul oraşului, acoperit de troiene, zăboveau câteva vrăbii rătăcite.

Oraşul era luminat seara de tot felul de ornamente luminoase, adulţii ascultau colinde în jurul marelui brad, aşezat în centru, iar copii se distrau la patinoar ori la săniuş.

Într-o colibă sărăcăcioasă de la marginea oraşului, o bătrânică stătea singură şi tristă, deoarece nici o rudă nu venise să o viziteze în acea seară. Avea în casă o sobă prăfuită de teracotă, cu care se încălzea, iar în loc de brad avea doar câteva crenguţe de molid, pe care le împodobise cu ce avea. Era o bătrânică foarte amabilă, care îşi ajuta vecinii când aceştia intrau în bucluc. Singurul lucru care o făcea să uite de toate grijile, era mersul la biserică şi credinţa în Dumnezeu, iar singurele lucruri care îi aduceau bani erau icoanele pe sticlă, pictate de ea însăşi.

În acea seară, stătea pe singurul fotoliu, privind pe o fereastră cât palma părinţii care îşi plimbau copii cu săniuţele şi care se distrau cu ocazia Crăciunului.

Dar, deodată se auzi uşa scârţâind. Erau copiii şi nepoţii ei cu cadouri în mână. Bătrâna nu-şi putea crede ochilor. După ce i-au dat cadourile, au invitat-o la cină. Singurul lucru care o întrista era faptul că unul din fiii săi era plecat peste hotare şi nu a putut să ajungă. După ce a ajuns acasă, a găsit pe fotoliu un cadou de la fiul ei din depărtări.

Înainte de a adormi, s-a gândit la miracolul din Ajunul Crăciunului...

CAPITOLUL III
POVEŞTI CU URIAŞI

Dialog cu un uriaş

ROXANA ZAKEL
Clasa a VI-a

Într-o zi frumoasă de iarnă, eu şi câteva prietene am plecat la săniuş pe un deal. Când am ajuns acolo, fiecare ne-am urcat pe sanie şi am pornit la vale. În faţa mea s-a oprit un uriaş care, punând mâna pe sanie, a oprit-o. Eu, speriată, am început să ţip”ca din gura de ş arpe", iar uriaşul mi-a spus:

- Hei, nu te speria, nu îţi voi face niciun rău!

- Atunci ce vrei de la mine? am întrebat eu nelămurită.

- Am vrut să fac cunoştinţă cu tine pentru că eşti singura persoană care a trecut pe aici în ultimii şase ani. Astfel, îţi dai seama că eu nu am niciun prieten, spuse uriaşul cu lacrimi în ochi.

- Bine, eu mă numesc Roxana şi am 12 ani. Tu cum te numeşti?

- Eu mă numesc Freddy şi am 379 de ani!

- Cât ai spus? 379 de ani? am întrebat eu cu mare uimire în glas.

- Da, dar noi uriaşii nu îmbătrânim, ci doar creştem, eu am 3,56 metri.

- Uau! Eşti un "URIAŞ" în adevăratul sens al cuvântului.

- Eşti singura care a trecut pe aici şi nu s-a speriat de mine! Mul umesc! îmi zice uriaşul trist.

- Eu de mult mi-am dorit să am un prieten aşa mare ca tine. Îmi pare rău, zic eu uitându-mă la ceas, dar acum eu trebuie să plec pentru că prietenele mele mă aşteaptă în vârful dealului.

- Bine, haide că am să te urc eu cu mâinile mele până sus.

- Ok . La revedere, Freddy, ne mai vedem noi!

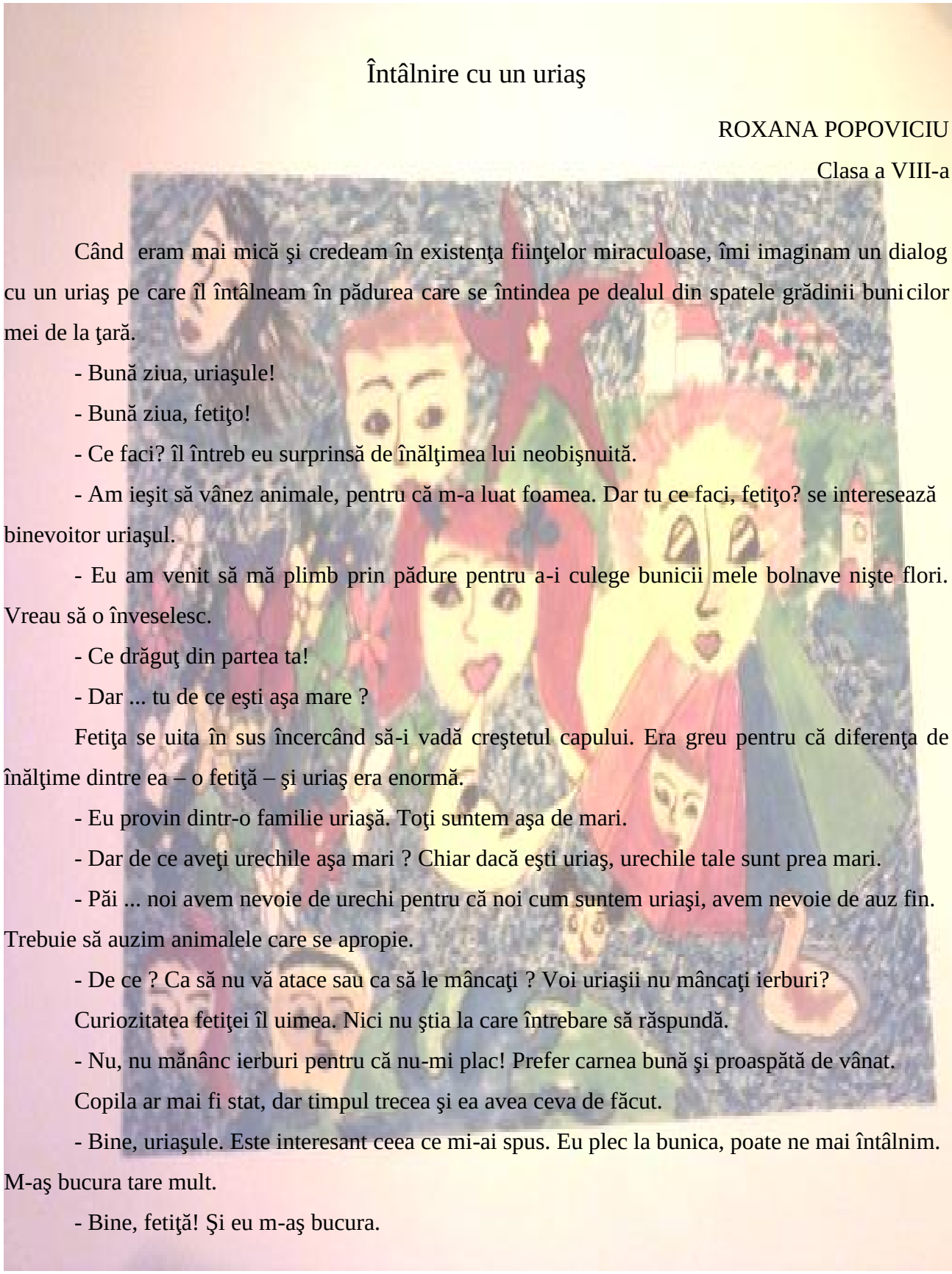
- La revedere, Roxana!

Când am ajuns sus, în vârful dealului, le-am povestit prietenelor mele întâmplarea, dar lor nu le-a venit să creadă. S-au amuzat pe seama mea. Timpul a trecut. În anul următor, când am trecut pe acolo, Freddy ne-a chemat pe mine şi pe prietenele mele la o ciocolată caldă. Nici nu am bănuit că un uriaş poate fi aşa de ospitalier şi, mai ales, nu am ştiut că poate avea ciocolată caldă. Parcă ar fi trăit printre noi. Este o poveste adevărată ori e o ficţiune ?! Dar de ce mă interesează acest lucru ?! Trăiesc cu impresia că am un nou prieten – un uriaş care se ascunde pe dealul unde este cel mai grozav derdeluşul.

Întâlnire cu un uriaş

ROXANA POPOVICIU

Clasa a VIII-a

Când eram mai mică şi credeam în existenţa fiinţelor miraculoase, îmi imaginam un dialog cu un uriaş pe care îl întâlneam în pădurea care se întindea pe dealul din spatele grădinii bunicilor mei de la ţară.

- Bună ziua, uriaşule!

- Bună ziua, fetiţo!

- Ce faci? îl întreb eu surprinsă de înălţimea lui neobişnuită.

- Am ieşit să vânez animale, pentru că m-a luat foamea. Dar tu ce faci, fetiţo? se interesează binevoitor uriaşul.

- Eu am venit să mă plimb prin pădure pentru a-i culege bunicii mele bolnave nişte flori. Vreau să o înveselesc.

- Ce drăguţ din partea ta!

- Dar ... tu de ce eşti aşa mare ?

Fetiţa se uita în sus încercând să-i vadă creştetul capului. Era greu pentru că diferenţa de înălţime dintre ea – o fetiţă – şi uriaş era enormă.

- Eu provin dintr-o familie uriaşă. Toţi suntem aşa de mari.

- Dar de ce aveţi urechile aşa mari ? Chiar dacă eşti uriaş, urechile tale sunt prea mari.

- Păi ... noi avem nevoie de urechi pentru că noi cum suntem uriaşi, avem nevoie de auz fin. Trebuie să auzim animalele care se apropie.

- De ce ? Ca să nu vă atace sau ca să le mâncaţi ? Voi uriaşii nu mâncaţi ierburi?

Curiozitatea fetiţei îl uimea. Nici nu ştia la care întrebare să răspundă.

- Nu, nu mănânc ierburi pentru că nu-mi plac! Prefer carnea bună şi proaspătă de vânat.

Copila ar mai fi stat, dar timpul trecea şi ea avea ceva de făcut.

- Bine, uriaşule. Este interesant ceea ce mi-ai spus. Eu plec la bunica, poate ne mai întâlnim. M-aş bucura tare mult.

- Bine, fetiţă! Şi eu m-aş bucura.

- La revedere, uriaşule!

- La revedere, mititico!

De câte ori mă jucam în pădure, fiecare zgomot necunoscut îmi întărea ideea că uriaşul se ascunde undeva în apropierea mea şi că este timid. Trebuia să-l fac să înţeleagă că sunt copil bun şi că îmi doresc să ne jucăm împreună.

Uriaşul meu

IONUŢ BENYI,
Clasa a VII-a B

M-am trezit de dimineaţă cu gândul la uriaşul care mi-a bântuit visul. Aveam un zâmbet larg pe buze. Mama a observat imediat buna mea dispoziţie. Se uita curioasă la mine. De obicei, când mă trezeşte sunt morocănos pentru că îmi place să dorm până târziu.

După programul obişnuit de dimineaţă, m-am întors în camera mea. M-am pus pe scaun în faţa caietelor şi a cărţilor, să mă apuc de teme. Dar … dacă aş avea un prieten uriaş!?

Am deja un prieten mult mai înalt decât mine şi îi spun Clămpău. La început se supăra, apoi s-a obişnuit. El nu este prea fericit că este atât de înalt. Toată lumea îl vede de departe, nu se poate ascunde. Când intra în curtea şcolii, unii îl salutau, alţii făceau comentarii răutăcioase:

- Cine-i mare e prost mare …
- Uite, mă, a venit paliţa!
- Urâtule, ştii cât fac doi plus doi?! ...

Clămpău se făcea că nu-i aude, deşi îl supărau foarte tare. S-ar fi luat la bătaie cu ei, însă ştia că tot el ar fi fost considerat vinovat, că e „mai mare” şi „a profitat” de statură, chiar dacă era vorba de elevi din clase mai mari.

Întotdeauna şi-a dorit să joace fotbal, însă este baschetbalist.

Are aceeaşi vârstă ca mine, dar atitudinea adulţilor este diferită, eu sunt tratat ca un copil, el e tratat ca un „tânăr”.

În visul meu, uriaşul trăia pe un tărâm de basm. Toată lumea venea să-l vadă şi de aceea îl considerau cel mai înţelept. Râdea tot timpul şi făcea glume. Pe mine m-a găsit la rădăcina unui pom. M-a luat în braţe. Eram ca o păpuşă în braţele unei fetiţe. Când m-a găsit, a râs una bună:

- Ce faci aici, mititelule?

Eu nu ştiam ce să cred. Nu înţelegeam cum am ajuns acolo. Mă jucam de-a v-aţi ascunselea în şura bunicului. Se făcea că eram în vacanţă. Uriaşul avea o casă obişnuită de munte, dar într-un colţ avea mobilă pe măsura mea, semn că a mai avut musafiri ca mine. M-a pus pe scaun, a râs şi mi-a dat să mănânc clătite, favoritele mele.

L-am întrebat:

- De ce râzi mereu?

- Râd pentru ca să fiu vesel. Viaţa este frumoasă dacă râzi. Râsul nu te lasă să fii trist. Până îmi găsesc o mireasă, sunt singur, omul singur este trist, de obicei.

- Cum o să-ţi găseşti o mireasă tot atât de mare ca tine?

- Oamenii care vin la mine mi-au spus că în ţara vecină este o fată pe măsura mea şi că este tare tristă şi plânge că nu are un mire.

- Şi de ce nu te duci la ea? am zis eu curios.

- Un bătrân mi-a prezis că o fată frumoasă şi tristă va veni la mine să îmi ceară sfatul şi mă va iubi din prima clipă.

- De ce nu te duci în întâmpinarea ei?

Uriaşul s-a uitat la mine şi mi-a răspuns:

- Ea va veni aici. Dacă plec şi nu mă găseşte? ... Atunci s-ar putea să o pierd.

- Şi de-aia râzi aşa mult? Să te găsească vesel?

- Râd pentru că aşa o să reuşesc să fiu bucuros când o s-o întâlnesc şi o să-i alung şi ei tristeţea pentru totdeauna. Cu mine trebuie să fie fericită.

Şi … în acel moment m-a trezit mama.

Mi-ar fi plăcut să am parte de sfârşitul poveştii din vis cu uriaşul vesel. La şcoală îi voi spune lui Clămpău povestea.

Aş vrea să fiu un uriaş

VLAD ROMAN
Clasa a VII-a

Aş vrea să fiu un uriaş,
Să am o lume la picioare
Privind ironic, chiar trufaş
La oameni, ca la lighioane.

Aş vrea să fiu un uriaş,
Dar nu sunt şi îmi vine greu
Sunt încă mic, un copilaş
Cu toţii mă feresc de rău.

Aş vrea să fiu un uriaş,
Să cresc miraculos, deodată,
Să mângâi luna drăgălaş
Şi să mă-mpodobesc cu-o rază.

Aş vrea să fiu un uriaş,
Dar mama râde amuzată:
- Copile, acesta e un vis poznaş,
Să vezi vei creşte pe dată.

Ai să ajungi un uriaş,
Zburând zilnic printre stele
Şi un copil ca tine, buclucaş
Va vrea s-alerge printre ele.

Un prieten adevărat

PAUL ANGHEL
Clasa a VI-a

La marginea unei păduri, se putea zări o casă mică şi sărăcăcioasă, dar era plină de dragostea mamei şi de râsetele copilului. Andrei rămăsese fără tată de la cinci ani, iar acum trebuia singur să o ajute pe mama sa.

Zilnic mergea în pădure să caute ciuperci şi să aducă lemne pentru foc.

Într-o zi Andrei plecă bucuros c-un coşuleţ în mână pentru a culege fragi din pădure. Fragii cei mai buni se găseau în locurile abrupte şi periculoase, acolo căuta băiatul.

-Eşti bine, te doare ceva? s-a auzit o voce. Andrei şi-a întors privirea şi a descoperit un uriaş.

Andrei nu înţelegea ce s-a întâmplat de s-a trezit cu acea făptură imensă deasupra lui. Vocea blândă l-a liniştit pe băiat:

-Cred că am alunecat de pe stânca aceea şi … mi-am luxat piciorul, spuse băiatul îngrijorat de durerea pe care o simţea la picior.

-Ai nevoie de odihnă şi te poţi adăposti în peştera mea, pînă se opreşte ploaia.

Abia acum şi-a dat seama Andrei că ploua.

-Bine, atunci să mergem, aprobă băiatul.

Andrei se simţea în siguranţă în braţele “monstrului” şi era copleşit de bunătatea lui.

-Este un loc sigur aici şi frumos amenajat, se miră Andrei.

-Bine, am să fac focul pentru a te încălzi şi o să-ţi aduc ceva de mâncare. Dacă vrei, poţi să stai aici şi peste noapte, pentru că-mi place de tine şi am cu cine vorbi ca între bărbaţi.

-Dar ... mama se va îngrijora, zice Andrei.

-Atunci, când se va opri ploaia, te voi duce acasă, cu un coş plin de fragi şi ciuperci bune şi gustoase.

-Îţi mulţumesc mult, eşti ca un tată pentru mine. Vreau să fim cei mai buni prieteni, spune convins băiatul.

În fiecare zi Andrei se întâlnea cu uriaşul în pădure, pentru a strânge lemne, fragi şi ciuperci împreună. Se simţeau bine unul cu celălalt şi povesteau câte-n lună şi-n stele.

Prietenia lor creştea de la o zi la alta, iar Andrei nu se mai simţea singur şi neajutorat, la fel şi uriaşul.

Uriaşul Tom

SONIA CRISTEA
Clasa a V-a

Într-o dimineață, mergând la școală pe drumul stabilit, am simțit că urc pe un deal uriaș, necunoscut. Am urcat fără oprire, până la o casă imensă. Am intrat în casă, fiind poftită de un uriaș la masă. El m-a întrebat:

- Cum te numești? Eu sunt Tom.
- Eu mă numesc Buburuza Roșie.
- E un nume ciudat, dar cred că ți-e teamă și ți-ai uitat numele, îi spune uriaşul amuzat.
- Cred că da. Pot să plec? întreb eu uşor ruşinată. Voi avea probleme dacă nu ajung la școală.
- Ești a mea acum. Pentru mine ești ca o jucărie.

Eram speriată, dar încercam să găsesc o soluţie ca să scap.

- Stai așa! Tocmai mi-am amintit ceva, îi spun uriaşului cu un ton vesel. Săptămâna trecută am vorbit la școală despre urși, iar eu am păstrat ursul meu de jucărie în ghiozdan. i-l dăruiesc, dacă mă eliberezi.

Am scos ursuleţul din ghiozdan şi i l-am întins. Zâmbetul de pe figura lui mi-a dat de înţeles că este încântat de jucărie.

- Bine. Eşti liberă, dar îmi promiți că o să mă mai vizitezi?
- Sigur, promit!

Tonul vocii îmi arăta că este dornic de prieteni.

Tom, mulţumit de promisiunea mea, m-a dus la școală atât de repede, încât nu am pierdut nimic din prima oră, iar eu eram hotărâtă să-l mai văd ca să-l înveselesc.

Bebeluşul uriaş

IULIA BENYI
Clasa a V-a

Era o zi frumoasă de vară, iar razele de aur ale soarelui pătrundeau în parc ca o ploiţă aurie. Eu stăteam liniştită pe o bancă, când în faţa mea apăru o arătare înaltă, fioroasă. Avea nişte haine care plesneau pe el, nişte colţi mari şi un ditamai ochiul în frunte. M-am înfiorat ...

Matahala îşi întoarse privirea spre mine. M-am ascuns după o bancă, privindu-l. Însă acesta m-a văzut şi m-a ridicat de gulerul hainei.

- Te rog, nu mă mânca! Nu vezi, sunt doar piele şi os. Din mine poţi face doar o scobitoare!

- A-gu!

În acel moment mi-am dat seama că era doar un bebeluş. Un bebeluş enorm!

- Ursuleţ frumos! a spus uriaşul arătând spre căţelul meu.

- Nu! E un căţel! Că-ţel.
- Da?
- Da! Uite o pasăre, un fluture, un gândac, un pom ... şi … o floare.

Dintre flori apăru un pui de sconcs.

- Floa … re! spuse uriaşul.
- Dar nu e floare. E...
- Lasă-l dacă vrea să-mi spună floare. Pe mine nu mă deranjează, spuse sconcsul sfios că era comparat cu ceva atât de frumos mirositor.

Atunci veni un alt uriaş, de două ori mai mare decât noul meu prieten. Era mama lui. L-a luat de mână cu gândul de a-l duce acasă.

- Pa! Îmi va fi dor de tine! îi spun eu cu un ton copilăresc micuţului … uriaş.
- Pa. Pa floa … re! răspunde micul uriaş cu ochii la sconcs.

Şi am rămas prieteni.

Întâlnire cu un uriaş

PATRICIA LĂZĂRICIU
Clasa a VI-a

Era vară.

Într-o poiană însorită, un copil care plângea. Acesta stătea pe o piatră mare. La un moment dat, un zgomot puternic s-a auzit dintr-un tufiş. Ce să fie oare? Un animal sălbatic ? ... Nu! Era un uriaş de vreo cinci metri şi-l privea pe copil mirat.

- Bună! Dar de ce plângi, copilule?
- Bună ziua, uriaşule! Nu pot să-mi recuperez zmeul din copacul acela înalt.
- Asta-i problema ta? zise uriaşul cu uimire şi amuzat.
- Da! Poate pentru tine nu-i o problemă. Eşti foarte înalt.
- Mulţumesc! În lumea uriaşilor ăsta e un compliment, dar acum vino să-ţi dau zmeul din copac.

Uriaşul i-a dat zmeul copilului, s-au jucat şi au povestit împreună până seara târziu. Fiecare avea ceva deosebit să-i spună celuilalt – unul din lumea celor uriaşi, altul din lumea oamenilor obişnuiţi.

Groty şi Max

ALEXA LAURA DEAC
Clasa a-VI-a

Într-o dimineaţă un băiat cu familia lui au plecat la mare. Ajungând acolo, copilul văzu ceva ieşind din apă:

- Cine eşti tu? spuse băiatul cu vocea tremurând către creatură.
- Eu sunt un uriaş şi mă numesc Groty. Dar tu cine eşti?
- Eu sunt Max şi am venit cu părinţii mei la mare.
- Să nu-ţi fie frică de mine, sunt prietenos.
- Bine! spuse Max, luându-şi o piatră de pe inimă.
- Şi cât stai azi pe plajă ? întrebă curios uriaşul.
- Păi, nu prea mult. Pot să te întreb ceva?
- Sigur, Max.
- Cum ai ajuns tu aici?
- O… lungă poveste ! Părinţii mei au murit când eram eu mic, dar înainte de a muri m-au pus pe o bucată de lemn şi m-au lăsat plutind pe mare. Dar de fiecare dată când ajungeam la un mal oamenilor le era frică de mine. Tu eşti singurul meu amic.
- Îmi pare rău pentru părinţii tăi. Nu vrei să te joci cu mine?
- Ba da. Haide.

Cei doi s-au tot jucat până a venit noaptea şi odată cu ea, timpul de plecare.

- Mă bucur că te-am cunoscut, spuse Groty.
- Şi eu! i-a răspuns entuziasmat Max.
- La revedere, Max!
- La revedere, Groty!

Max merse repede la hotel, se urcă în pat şi se culcă, aşteptând să vină cât mai repede ziua următoare în care se va întâlni din nou cu Groty.

Şi aşa Max şi-a făcut un nou prieten foarte mare, prietenos şi amuzant.

CAPITOLUL IV
MATE ŞI POEZIA ... şi totuşi iubim matematica

Poeziile şi matematica

Clasa a V-a

ALEXANDRA BĂCILĂ
Clasa aVII-a

Când a V-a am început,
Multe lucruri n-am ştiut,
Pe parcurs le-am învăţat
Devenind de neuitat.

De la recapitulare
La ordinea de efectuare,
Iar ciurul lui Eratostene
L-am învăţat fără probleme,

Proprietăţi am repetat,
Definiţii am memorat;
A-mpărţirii teoremă
Noi o ştim fără problemă.

Clasa a V-a asta e:
Univers de cunoaştere,
Multe lucruri noi aflăm
În viitor le aplicăm.

Îndemn

IONUŢ BENYI
Clasa a VII-a

În clasa a cincea
Dacă vrei să ştii mate,
Trebuie să înveţi de toate,
Algebră şi geometrie,
Chiar şi trigonometrie.

Proprietăţi

IONUŢ BENYI
Clasa a VII-a

Patrulatere de ştii,
O să ai şi bucurii.
Dacă la concursuri reuşeşti
Un zece la mate primeşti.

La algebră, radicalii,
Cu ei te-ntâlneşti toţi anii.
Operaţii de înveţi
La mate devii foarte isteţ!

Matematică

Matematica nu-i grea,
Nu te-obligă nimenea,
S-o înveţi.
Dar dacă ştii la mate,
Te descurci aproape-n toate.

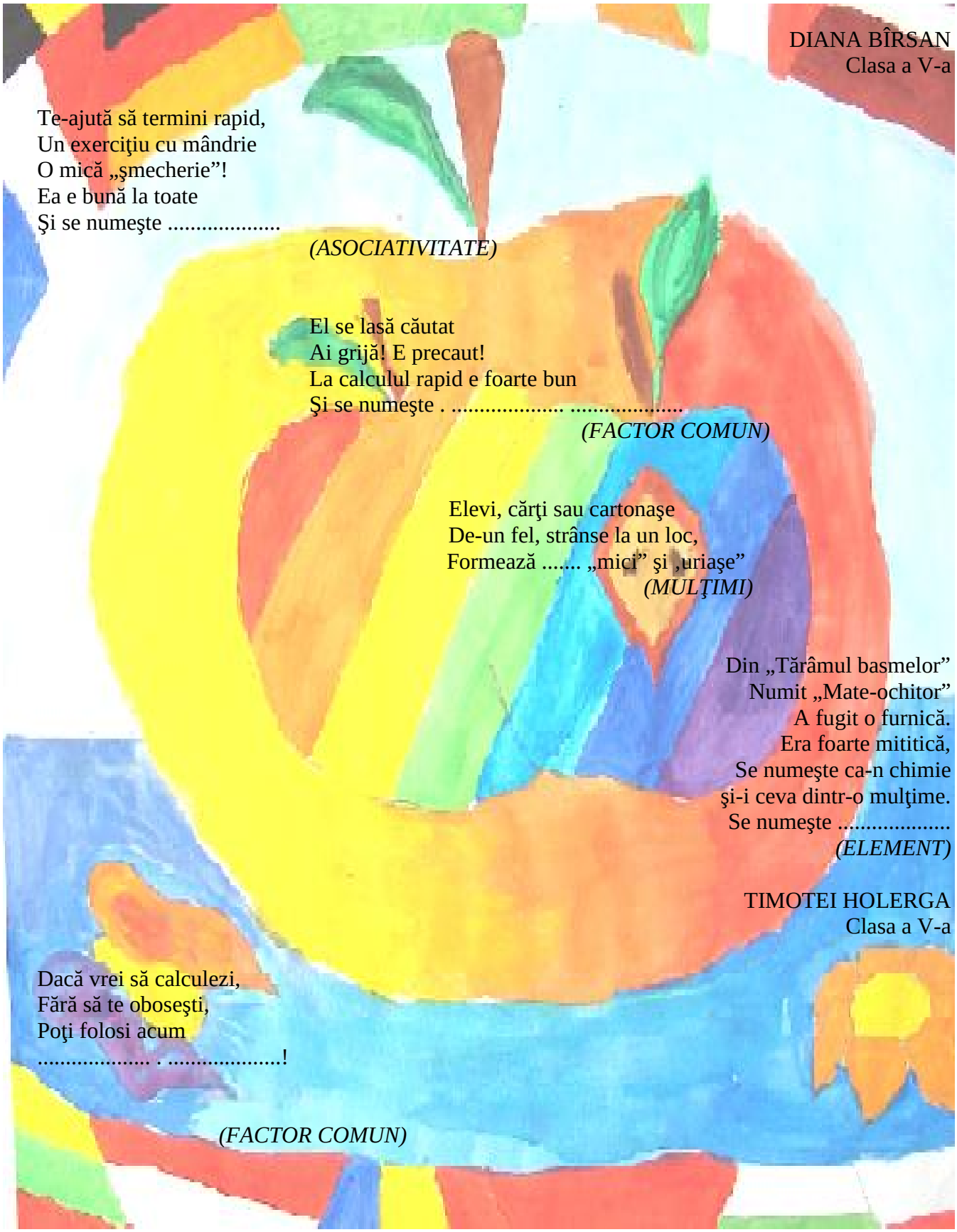
Teza la mate nu e grea,
Şi n-o pică nimenea
Iar la teză de-ai ştiut,
Eşti un elev priceput.

Pluguşorul matematic

PAUL ANGHEL
Clasa a VI-a

Aho, aho, copii şi fraţi,
Staţi puţin şi m-ascultaţi
Ascultaţi urarea mea:
Iubiţi matematica!
Căci fără ea nu se poate,
E prezentă-n toţi şi-n toate!
Faceţi exerciţii, teme,
Ecuaţii şi probleme!
Aflaţi resturi, aflaţi câturi,
Nu uitaţi de împrumuturi!
Scrieţi suma şi produsul,
Nu omiteţi punctul, plusul,
Şi în anul care vine,
S-auzim numai de bine!
Mulţi de “10” în carnete,
La baieţi, dar şi la fete!
Matematica să fie
Doar motiv de bucurie!
Ia mai mânatţi, măi flăcăi,
Şi calculaţi corect, măi!
LA ANU’ ŞI LA MULŢI ANI!!

Ghicitori matematice

DIANA BÎRSAN
Clasa a V-a

Te-ajută să termini rapid,
Un exerciţiu cu mândrie
O mică „şmecherie”!
Ea e bună la toate
Şi se numeşte .....

(ASOCIATIVITATE)

El se lasă căutat
Ai grijă! E precaut!
La calculul rapid e foarte bun
Şi se numeşte . ...

(FACTOR COMUN)

Elevi, cărţi sau cartonaşe
De-un fel, strânse la un loc,
Formează ..... „mici” şi „uriaşe”

(MULŢIMI)

Din „Tărâmul basmelor”
Numit „Mate-ochitor”
A fugit o furnică.
Era foarte mititică,
Se numeşte ca-n chimie
şi-i ceva dintr-o mulţime.
Se numeşte .....

(ELEMENT)

TIMOTEI HOLERGA
Clasa a V-a

Dacă vrei să calculezi,
Fără să te oboseşti,
Poţi folosi acum
....!

(FACTOR COMUN)

Dacă nu vrei să-nmulţeşti,
Grămada de numere identice
Nu mai bine foloseşti, măi vere,
....?
(RIDICARE LA PUTERE)

Dacă nu vrei să greşeşti,
La teza la mate,
E mai bine să înveţi
.....toate.
(REGULILE)

Dacă vrei să socoteşti,
Fară să te osteneşti,
Rezultatul îl găseşti,
Dacă .... foloseşti.
(METODA LUI GAUSS)

SONIA CRISTEA
Clasa a V-a

„n" numere adunate
În căsuţe alăturate
Suma lor o socotim
Când pe ..... noi îl ştim.
(GAUSS)

„a•b + a•c"
Foarte greu îl calculăm,
Dar de stăm şi judecăm,
(b+c) îi adunăm.
Iar prietenul lor bun
Va fi ....
(FACTORUL COMUN)

Când o cifră-i cocoţată
Pe o treaptă mai înaltă
Exerciţiul ce îţi cere?
.... *(RIDICAREA LA PUTERE)*

IONUŢ BENYI
Clasa a VII-a

4 unghiuri drepte,
4 laturi congruente,
Un romb "îndreptat'' ;
Ai ghicit, e un . . . .
(Pătrat)

Un paralelogram
Are drept un unghi,
Este chiar un . . . .
(Dreptunghi)

Şine de cale ferată
Nu se-ntâlnesc niciodată
(Paralele)

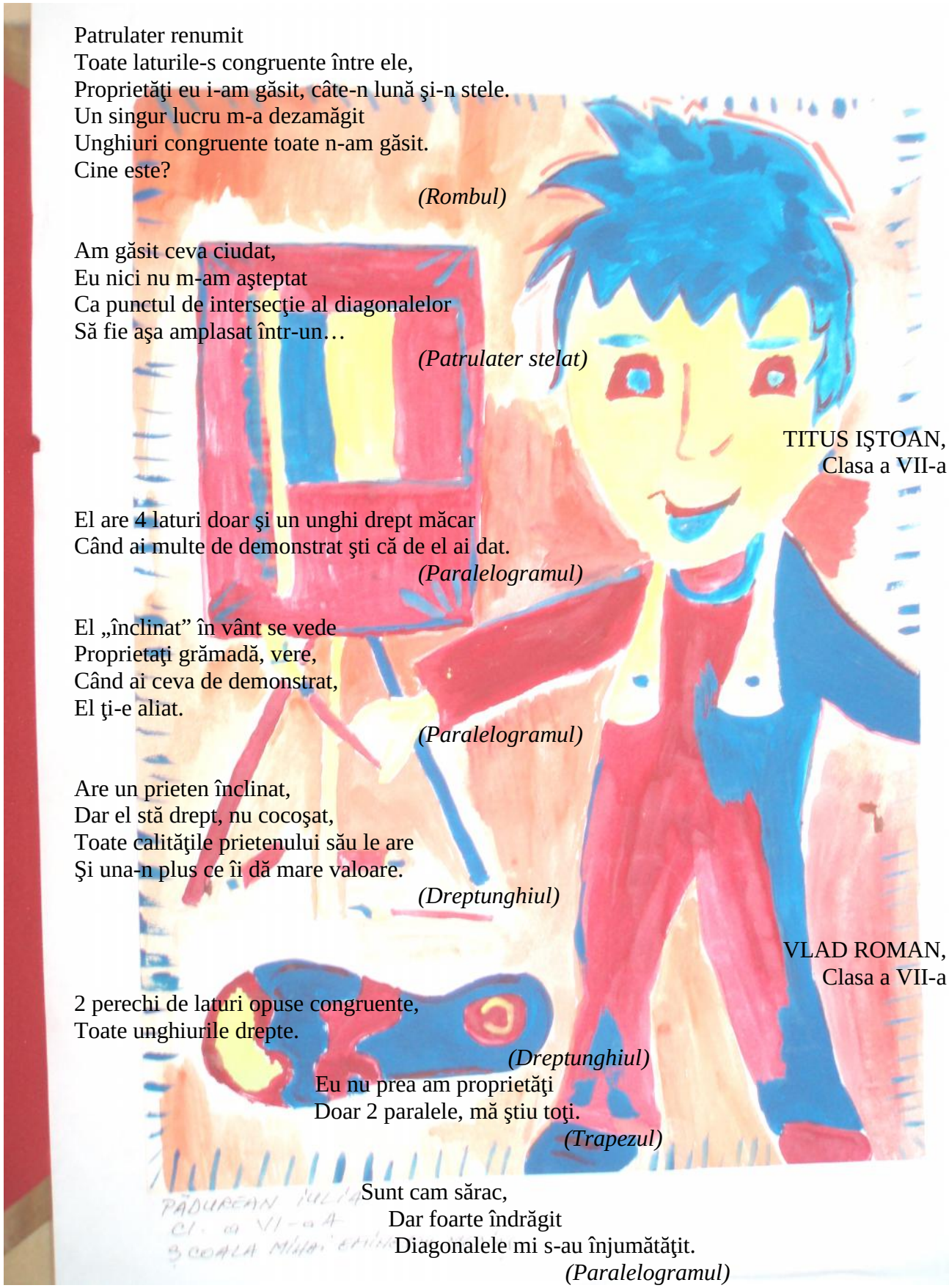
T este cu capu-n jos se-ntoarce
Şi un unghi . . . . el face.
(Drept)

Dacă spui că eşti deştept :
Câte grade are un unghi drept?
(90°)

DARIA PASCU,
Clasa a VII-a

4 laturi perfect congruente,
Cu cel puţin 3 unghiuri drepte prezente,
Nici cele 4 axe de simetrie nu sunt absente
Cine este?
(Pătratul)

2 laturi paralele, congruente între ele
Celelalte 2 la fel, de aici i se trage numele
Este. . . .
(Paralelogramul)

Patrulater renumit
Toate laturile-s congruente între ele,
Proprietăţi eu i-am găsit, câte-n lună şi-n stele.
Un singur lucru m-a dezamăgit
Unghiuri congruente toate n-am găsit.
Cine este?

(Rombul)

Am găsit ceva ciudat,
Eu nici nu m-am aşteptat
Ca punctul de intersecţie al diagonalelor
Să fie aşa amplasat într-un…

(Patrulater stelat)

TITUS IŞTOAN,
Clasa a VII-a

El are 4 laturi doar şi un unghi drept măcar
Când ai multe de demonstrat şti că de el ai dat.

(Paralelogramul)

El „înclinat" în vânt se vede
Proprietaţi grămadă, vere,
Când ai ceva de demonstrat,
El ţi-e aliat.

(Paralelogramul)

Are un prieten înclinat,
Dar el stă drept, nu cocoşat,
Toate calităţile prietenului său le are
Şi una-n plus ce îi dă mare valoare.

(Dreptunghiul)

VLAD ROMAN,
Clasa a VII-a

2 perechi de laturi opuse congruente,
Toate unghiurile drepte.

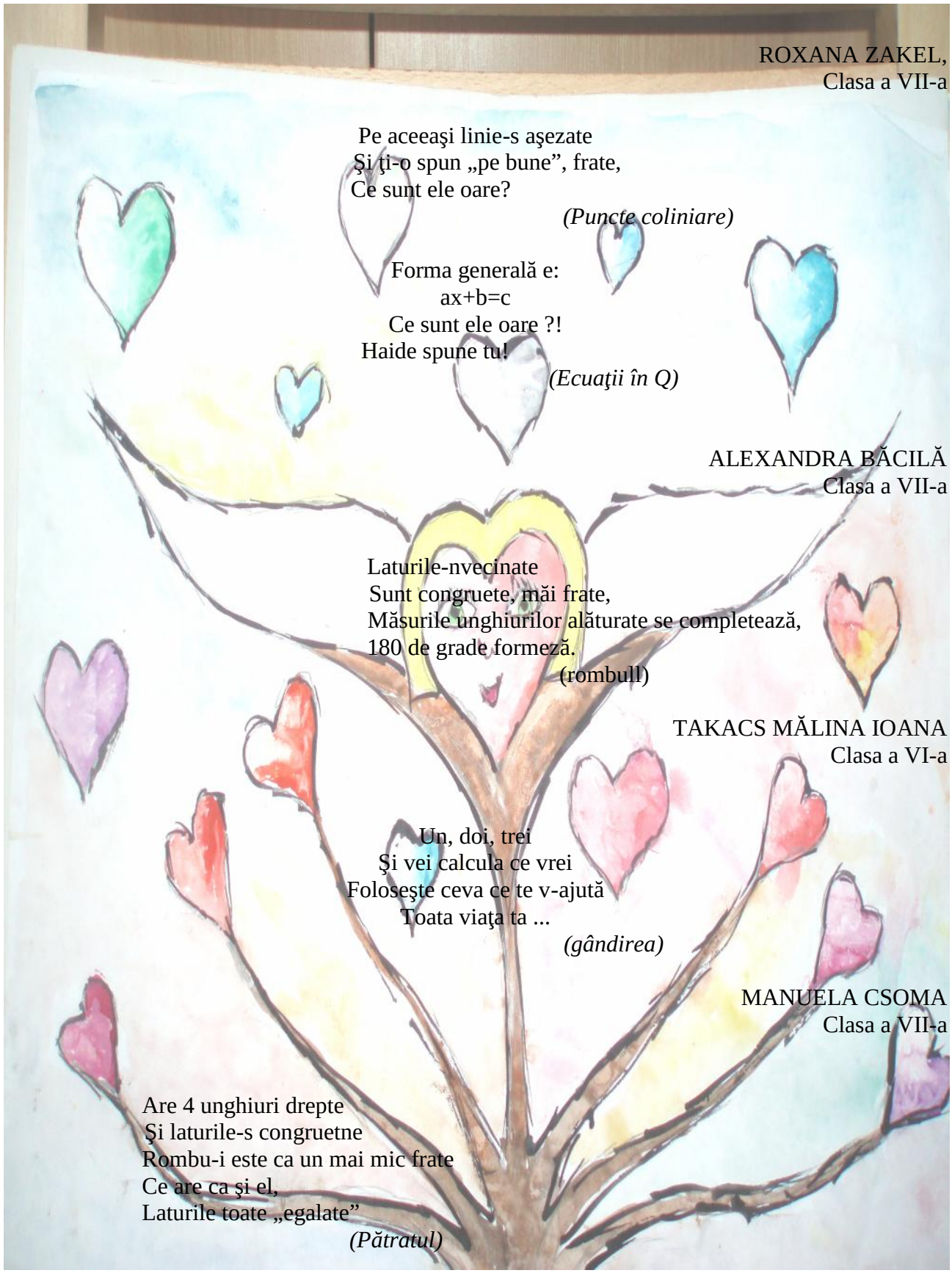
(Dreptunghiul)

Eu nu prea am proprietăţi
Doar 2 paralele, mă ştiu toţi.

(Trapezul)

Sunt cam sărac,
Dar foarte îndrăgit
Diagonalele mi s-au înjumătăţit.

(Paralelogramul)

ROXANA ZAKEL,
Clasa a VII-a

Pe aceeaşi linie-s aşezate
Şi ţi-o spun „pe bune”, frate,
Ce sunt ele oare?
(Puncte coliniare)

Forma generală e:
ax+b=c
Ce sunt ele oare ?!
Haide spune tu!
(Ecuaţii în Q)

ALEXANDRA BĂCILĂ
Clasa a VII-a

Laturile-nvecinate
Sunt congruete, măi frate,
Măsurile unghiurilor alăturate se completează,
180 de grade formează.
(rombull)

TAKACS MĂLINA IOANA
Clasa a VI-a

Un, doi, trei
Şi vei calcula ce vrei
Foloseşte ceva ce te v-ajută
Toata viaţa ta ...
(gândirea)

MANUELA CSOMA
Clasa a VII-a

Are 4 unghiuri drepte
Şi laturile-s congruetne
Rombu-i este ca un mai mic frate
Ce are ca şi el,
Laturile toate „egalate”
(Pătratul)

Două laturi lungi îi sunt,
Două-s scurte, si pe rând
Patru unghiuri drepte are,
Diagolnalele neperpendiculare

(Dreptunghi)

Unghiurile alăturate nu-s egale,
Sunt doar suplementare
Vis-a-vis o latură,
Mai are o geamănă.

(Patrulateul)

Laturile-i sunt egale,
Diagonalele perpendiculare
Fiecare unghi în parte,
Mai are o clona pe cealaltă parte.

(Rombul)

CAPITOLUL V
POVEŞTI … POVEŞTI

Max, vino înapoi!

MARCUS DESZI
Clasa a VI-a

S-a întâmplat ca într-o zi însorită de toamnă unchiul meu să îmi aducă un cadou care urma să mă facă cel mai împlinit copil din lume.

În faţa mea, în mâinile unchiului era o cutie de carton al cărei capac încerca să se ridice singur. Încet, încet, spre nedumerirea dar şi spre marea mea bucurie, din cutie, de sub capac a apărut capul unui căţel cu ochi vioi şi urechi pleoştite. Părea puţin dezorientat, dar mie mi-a fost drag din prima clipă.

De bucurie, i-am sărit unchiului în braţe, mulţumindu-i:

-Mulţumesc! Mulţumesc !!!

- Bine, Raul, mă bucur că-ţi place. Acum du-te să te joci cu căţelul, m-a îndemnat unchiul meu cu voce domoală.

M-am apropiat de cutie, m-am uitat la el şi, luându-l în braţe, mi-a venit în minte un nume potrivit: Max!

Şi aşa a început povestea; în fiecare zi îl scoteam la plimbare, fugeam după el, ne tăvăleam în iarba moale din parc. Fără să-mi dau seama, a crescut şi s-a făcut un câine blănos şi foarte jucăuş, chiar mai jucăuş decât era la început. M-am ataşat mult de el, nu numai eu, ci şi prietenii mei de joacă. Adesea mă duceam la joacă alături de Max al meu pe care-l legam la un gărduleţ ca să nu fugă atunci când eu jucam fotbal, pentru că avea obiceiul să alerge şi el după minge şi noi nu mai reuşeam să facem un meci ca lumea.

Apropiindu-se iarna, mă gândeam la două lucruri importante pentru nişte copii năzdrăvani: Revelionul şi petardele. Preocupat de acestea, am început să uit tot mai mult de Max. Şi ori de câte ori sărea la mine să se joace, eu îl alungam mustrându-l:

- Nu vezi că sunt la telefon pentru marfa mea?!

"Marfa mea" erau petardele. Ştiam că nu sunt permise decât în noaptea de Revelion, însă n-am rezistat tentaţiei pentru că m-am înscris „în turmă'', cum spune mama când fac ceva doar pentru că au făcut-o ceilalţi băieţi – prietenii mei.

Şi aşa Max a început să stea culcat la locul lui neglijat de mine. N-am băgat de seamă schimbarea şi nici privirea lui tristă până într-o zi.

-Mama, ce are Max? E bolnav? am întrebat eu nedădându-mi seama nici atunci ce e cu el.

-Nu ştiu, dragă. Poate are nevoie de o plimbare, veni răspunsul mamei din bucătărie odată cu mirosul de vanilie, semn că era la capitolul prăjituri.

-Bine,o să ies să-l duc în parc.

Cu Max în lesă, m-am dus în parc unde, văzându-mi amicii, m-am apropiat să stăm la negocieri cu petardele, cine să cumpere şi mai multe pentru revelion. Max se uita la noi stând cu botul pe labe. După un timp, văzând că nu este băgat în seamă, s-a desfăcut de la gardul de care-l legasem neatent şi a plecat. Din păcate, eu nu am văzut că a plecat, nici nu m-am gândit că ar putea pleca. Când am observat lipsa lui, m-am speriat, regretam că nu am fost atent, că l-am neglijat. Ieşisem în parc pentru el, dar eu – egoist – tot de ale mele mi-am văzut.

Am început să-l caut, să-l strig, ajutat şi de prietenii mei:

-Max! Max! Unde eşti?

Nimeni nu a răspuns chemărilor mele… Lătratul lui vesel cu care-mi răspundea de obicei când îl chemam acum nu se mai auzea.

Cu sufletul încărcat de tristeţe m-am gândit plin de regrete la enorma greşeală făcută: mi-am neglijat prietenul patruped.

La îndemnul părinţilor am dat un anunţ la ziarul local şi promiteam o recompensă substanţială celui ce mi-l găseşte şi mi-l înapoiază. Simţeam un mare gol în jurul meu. Îmi lipseau toate giumbuşlucurile pe care le făcea ca să-mi arate că mă iubeşte.

Acum parcă nu mai am chef de "bubuitul" petardelor şi nici să ies la joacă. Aş dori ca Moşul cel cu sacul plin de daruri să mi-l aducă înapoi pe Max.

Prieteni, dacă l-aţi văzut voi, dacă l-aţi găsit pe Max, vă rog, sunaţi-mă! Eu aştept să sune telefonul. Poate că totuşi cineva mi-l va aduce acasă. Am siguranţa că cel care l-a găsit pe Max este deja ataşat de câine şi este fericit că poate avea alături un prieten devotat.

Căprioara şi puiul

DIANA MEDREA
Clasa a VI -a

Locuiesc cu părinţii într-o casă situată în afara localităţii, undeva pe un povârniş. Adesea admir de la geam peisajul din vale, cu case frumoase şi grădini cu pomi.

Într-o dimineaţă, mă trezisem din cauza alarmei ceasului, dar şi din cauza unui fir de lumină care încerca să se strecoare prin draperie. M-am dus la geam şi dintr-o dată o lumină puternică se ivi asupra mea. Totul era alb afară, copacii erau acoperiţi cu o beteală albă, pământul cu un covor alb şi pe hornurile caselor din vale ieşea fumul de la lemnele care trosneau în şeminee. Nu am apucat mult să admir peisajul de iarnă deoarece a sunat telefonul. Mama nu era acasă. Din fericire, la telefon era mătuşa mea care dorea să ne ureze sărbători fericite.

Prin faţa casei noastre trece şoseaua ce duce spre localitatea vecină, iar în spatele grădinii, ceva mai departe pe deal, începe pădurea. Acum părea o feerie albă, cu copaci acoperiţi de dantela zăpezii. Am ieşit în curte şi am auzit un scârţâit de roţi de maşină. Un om a lovit o căprioară. Zăcea, săraca, pe marginea şoselei, cu botul întins. Un picior îi zvâcnea. Nu se vedea sânge, dar ea nu se mişca. L-am sunat pe doctorul veterinar, bun prieten de familie, care a venit cât a putut de repede.

- Cum se simte? am întrebat eu îngrijorată.
- Acum e mai bine. Ai făcut foarte bine că m-ai sunat. Acum şansele ei de supravieţuire sunt mai mari, dar inima ei poate să cedeze oricând, deoarece a fost speriată foarte tare, mi-a explicat doctorul,strângându-şi trusa medicală.
- Ce putem face?
- Nu putem face nimic decât să o tratăm cu medicamente şi să o supraveghem. Va trebui să-i găsim un loc ferit, un adăpost până îşi revine. Să aibă linişte, hrană şi căldură.

Multă lume din vecini se adunase să o susţină, iar când a venit noaptea şi a trebuit să-i găsim un adăpost căprioarei, m-am oferit eu. Am luat-o la mine acasă. În magazia de lemne era şi făn uscat, aşa că era locul cel mai potrivit pentru ea. A doua zi, la locul accidentului, a fost găsit un pui de căprioară. Stătea derutat parcă, deloc speriat de prezenţa mea. L-am chemat din nou pe medicul veterinar care a spus că puiul s-ar putea să fie al căprioarei. Aşa a şi fost. Căprioara a fost atât de fericită că şi-a văzut puiul, încât aproape că şi-a revenit, oricum a fost mai vioaie. După scurt timp, căprioara şi-a revenit complet şi împreună cu puiul ei au fost lăsaţi liberi în pădure, dar nu înainte să-mi iau rămas bun de la ei.

De atunci, privesc de multe ori spre pădure, poate, poate îi voi revedea pe căprioară şi pe puiul ei. N-au mai apărut. Probabil şi-au găsit un loc ferit într-un desiş şi sunt fericiţi împreună. De fapt unde poate fi mai bine ca acasă, lângă cei dragi?! Iar pentru căprioară şi puiul ei, acasă înseamnă pădurea.

Excursie cu fantome

GABRIEL PETRU
Clasa a VIII-a

Vara trecută am avut o experienţă pe care nu cred că am s-o uit foarte curând şi care îl poate face pe orice om să se gândească de două ori înainte de a merge într-o pădure.

Eram la bunici, o zonă frumoasă de păduri, care fac loc treptat munţilor maiestuoşi din masivul Făgăraş. Fiind o zi splendidă, am hotărât împreună cu vărul meu, Iliuţă, să ne potolim setea de aventură şi să scăpăm de caniculă printr-o expediţie în pădurea de la marginea oraşului. Zis şi făcut. Ne-am pus la repezeală într-un rucsac nişte provizii absolut necesare unor exploratori puşi pe fapte mari şi poate nevoiţi să supravieţuiască în condiţii de sălbăticie extremă: apă, ciocolată şi chipsuri. Apoi, am anunţat-o pe bunica despre plecarea noastră, iar ea s-a uitat lung şi ne-a răspuns:

- Copii, eu nu vă interzic să mergeţi, dar fiţi cu băgare de seamă, fiindcă în pădurea asta se petrec tot felul de lucruri ciudate, unii zic de fantome, alţii jură că s-au întâlnit cu extratereştrii, eu ştiu sigur că sunt multe vietăţi periculoase. Să vă întoarceţi cu bine!

Noi am pornit totuşi la drum întărâtaţi şi mai mult de spusele bunicii şi cu speranţa că va fi o aventură pe cinste. În pădure era plăcut, iar coroanele stufoase ale copacilor opreau dogoarea soarelui şi ne răcoreau. Mergem noi ce mergem şi la fiecare pas descoperim tot felul de lucruri interesante: plante despre care învăţasem la botanică, insecte numai bune de prins pentru insectar, păsări care însufleţeau cu ciripitul lor această zonă, altfel înfricoşătoare. Deodată, observaţiile noastre de mici biologi au fost întrerupte de nişte foşnete a căror sursă nu putea fi identificată. Ce să fie? Poate spiritul vânătorului ucis din greşeală de un prieten, cum zicea bunica. Ne-am uitat cu mare atenţie de jur-împrejur începând să ne fie un pic teamă că poveştile cu fantome şi extratereştri sunt reale. Pe când ne-am înţeles din priviri să facem cale întoarsă, o trosnitură ne-a îngheţat sângele şi aproape ne-a paralizat de frică.

- Iliuţă, hai să fugim repede acasă, aici se petrec lucruri care îmi dau fiori. Vărul meu nu s-a lăsat impresionat de lacrimile din glasul meu şi a răspuns :

- Măi, Gabi, poate avem şansa de a ne întâlni cu o fantomă sau de a descoperi vreun extraterestru. Gândeşte-te, vom deveni faimoşi şi vom intra în istorie. Hai să vedem!

Deşi mi-a fost greu să-mi înving teama, am intrat în joc şi am pornit mai departe la vânătoarea de fantome. Când colo, peste puţin timp am aflat cine făcea toate acele zgomote: erau doua veveriţe jucăuşe care se agitau în jurul copacilor şi care la vederea noastră au tâşnit cu viteza luminii într-o scorbură.

- Ha, ha, ce mai fantome, Iliuţă. Eşti celebru! Oamenii vor fi uimiţi să afle că-n pădurea de la marginea oraşului lor trăiesc nişte veveriţe simpatice! am zis eu în drum spre casă, uşurat că expediţia noastră nu s-a transformat într-un coşmar.

Vacanţă în adâncul mării

LIDIA MICUŞAN
Clasa a VIII-a

Toată viaţa mi-am dorit să merg în adâncurile mării, dar nu aveam habar că asta s-ar putea întâmpla. În vacanţa de vară am fost cu bunici la mare şi am mers la pescuit pentru că îi plă cea foarte mult fratelui meu, David.

Am luat şi eu o undiţă şi am aruncat momeala încercând să înţeleg ce înseamnă a pescui. Neştiind să pescuiesc, când am simţit smuncitura undiţei, nu am ştiut ce să fac şi ... peştele m-a tras în apă într-o clipă.

Acolo – sub apă - erau peşti de toate mărimile şi de toate culorile. Priveam cu mare curiozitate în jur. Peştele care m-a tras pe mine în apă era o rasă nemaivăzută de omul de rând până în acea clipă, în lumea cercetătorilor era doar un zvon cu privire la o bestie a mărilor care spinteca tot ce prindea în calea ei. Dar în realitate, peştele era cu adevărat mare, dar era o vietate înfometată pentru că toţi ceilalţi peşti fugeau din calea ei. Când a văzut acea mică râmă agăţată în cârligul meu, a luat-o şi a fugit cât a putut de repede. Dar când a observat că trage o fetiţă mică după ea, s-a îngrijorat şi s-a oprit brusc.

Neştiind ce să facă, pentru că eu mă înecam, m-a luat în bot şi m-a dus într-un loc unde nu va ajunge niciun savant niciodată, acolo erau alge de toate culorile, peşti care înotau liniştiţi fără grija că vor fi prinşi într-o undiţă.

Dar nefiind atent, o maşinărie construită de cercetătorii care cauta doar faimă, ne-a urmărit şi a făcut poze paradisului acvatic. Toţi peştii s-au panicat de lumina blitzului care pentu ei a fost ca un fulger puternic care le-a furat toată pacea din lumea lor neatinsă de milioane de ani şi era necunoscută oamenilor.

Doar datorită prietenei mele pe care oamenii o numesc "bestie", maşinăria a fost oprită pentru că într-o clipă a convocat o armată subacvatică, rechini stăteau la suprafaţă ca maşinăria să nu ajungă pe uscat, meduzele au încercuit zona, iar noi am început să o alergăm prin adâncul mării.

Dar, din fericire, maşinăria a fost prinsă în undiţa fratelui meu. El a oprit-o instantaneu apăsându-i buton de pornire/oprire. Deci acea maşinărie era şi ea ca orice maşinărie – putea fi oprită uşor. Ha! nu era chiar aşa de înspăimântătoare! Am reuş it să şterg datele din memoria computerului de la bord şi am dezmembrat-o. O caracatiţă a dus-o la fundul marii, departe de orice savant care ar fi putut-o repara. N-aş fi vrut ca acea vietate marină să fie deranjată de oameni pentru a fi cercetată.

Iar aici intervine mama, ca de obicei, cu deşteptarea de dimineaţă. Totul a fost un vis. Eu însă de-abia aştept seara următoare să intru în paradisul subacvatic şi să-mi continuu aventurile. Palpitant!

Povestea albinuţei Jack

PAUL ANGHEL
Clasa a VI-a

Cu mulţi ani în urmă, o familie de albine s-a stabilit într-un stejar bătrân, înconjurat de mirosul parfumat al florilor. Albinelor le mergea foarte bine, până când, într-o zi, regina albinelor a adunat toţi locuitorii stupului zicându-le:

- Dragi locuitori ai stupului, am observat că mierea ni se împuţinează!

- Da! eu am văzut că nişte uriaşi vin şi ne fură mierea, spune o albină mai bătrână.

- Eu aş zice să dublăm paza stupului, completează regina.

În cealaltă parte a pădurii locuiau viespile leneşe şi hoaţe. Regina viespilor le spune suratelor sale hotărâtă:

- Haideţi la surorile noastre – albinele - să locuim acolo cu ele şi o să avem mâncare din belşug fără să ne zdrobim muncind.

- Da, este o idee bună, aprobă o viespe mai tânără.

Bondarii aud un vuiet mare şi dau de veste reginei lor. Dar toţi au fost luaţi prin surprindere şi o voce puternică i-a amuţit pe toţi:

- De acum în colo şi noi vom locui în acest stup!

Astfel albinele s-au trezit în stupul lor cu viespile şi bondarii, rude băgă reţe şi lacome.

De atunci, albinele au dus-o din ce în ce mai greu, primind hrană mai puţină şi trebuind, pe deasupra, să muncească şi pentru musafirii nepoftiţi. Dar printre viespii era una mai bună care mai ajuta albinele la curăţenie sau la celelalte munci din stup; ea se numea Cass.

Când oamenii au venit la stup, căutând să ia mierea fabricată de acestea, au rămas dezamăgiţi văzând că era foarte puţină miere. Ei au hotărât să omoare toate albinele cu un spray toxic, dar … norocul albinelor a fost că în acel moment ele au fost părăsit stupul forţate să caute polen în stup. Au plecat toate. Cass, viespea harnică, a fost pedepsită de surorile ei pentru ajutorul acordat albinelor şi a fost trimisă şi ea la cules polen cerându-i-se să aducă cea mai mare cantitate.

Când albinele s-au întors al stup, au fost uimite văzând toate viespile moarte. Atunci şi -au dat seama că uriaşii au trecut pe acolo şi au căutat miere. Au înţeles că viespile au fost pedepsite pentru lipsa mierei.

Zilele au trecut şi viaţa stupului s-a întors la normal. Regina şi-a adunat iar stupul şi le-a spus:

- Suntem acum mai puţini, deoarece viespile ne-au omorât camarazii şi este vremea să ne înmulţim. Miere vom avea, polen vom aduna şi vom putea trăi fr umos având de toate.

Cass s-a căsătorit cu o albină, care a dat naştere la o nouă albină care nu era de fapt albină, dar nici viespe nu era, dar era harnic asemenea părinţilor săi, era vorba de un bărbătuş.

- Atunci, dacă este jumătate albină şi jumătate viespe, ce nume să-i punem? îşi întreabă Cass soţul.

- Jack, pentru că înseamnă viteaz.

După un timp îndelungat, părinţii lui Jack au observat că fiul lor nu poate să-şi scoată acul. Din această cauză, regina l-a dat afară din stup zicând:

- În regatul meu nu vreau să existe o creatură ca tine, care nici nu poate să ne apere!

El a plecat din stup supărat, dar tot uşi cu bucuria că afară este în aer liber, deoarece lui îi plăcea mai mult în natură, decât să stea toată ziua în stup. Afară nu ieşea nimeni, doar ***piloţii***, cei care aduceau polenul în stup.

După mult timp de umblat fără ţintă, Jack a văzut pe o floare o albină urmărită de o viespe.

- Nu trebuie să las ca această viespe să-mi mănânce prietenii, spune Jack hotărât.

El luă o crenguţă şi se duse spre floarea cu albina speriată ţinând crenguţa în sus, ca, dacă voia viespea să se apropie, s-o înţepe. Fiind atacată de Jack, viespea se retrase supărată.

- Mulţumesc că m-ai salvat, eu nu m-am putut apăra, deoarece eu nu pot să zbor.

- Nu-ţi face probleme, pentru că nici eu nu pot să-mi scot acul şi pentru asta am fost alungat din stup, zice Jack încercând să o încurajeze pe albină. Dar pe tine cum te cheamă?

- Mă numesc Hac, dar pe tine?

- Eu mă numesc Jack.

Cei doi s-au împrietenit repede, şi niciunul dintre ei nu mai era trist că are o problemă. Jack îl lua pe Hac pe spatele lui şi zburau peste grădini, livezi şi câmpii.

Într-o zi pe când zburau ei aşa, un băiat rău, care avea o plasă de insecte, i-a prins şi a vrut să-i ardă cu lupa la soare. Băiatul a pus ochii pe Hac şi l-ar fi ars pe el primul, dar în ajutorul lui a venit Jack care l-a luat pe spate şi a zburat cu el. Ei s-au aşezat pe ceva verde, crezând că este iarbă, însă după câteva momente au sesizat că s-au aşezat un om, omul de frică să nu fie înţepat încerca să-l calce pe Hac. Jack voia să-i vină în ajutor, dar… deja Hac a fost călcat. Jack încerca din răsputeri să-şi scoată acul, dar nu a reuşit, omul căuta acum să-l calce şi pe el, dar Jack se-ncruntră foarte tare şi … scoase un ac foarte mare, chiar mai mare decât al viespei. Îl înţepă pe om, iar acesta fugi nemaiputând de durere. Atunci Jack se gândi astfel: Poate din cauza că eu sunt jumătate albină şi jumătate viespe acul de albină s-a prelungit cu acul de viespe. Aş vrea să arăt părinţilor mei că am reuşit să-mi scot acul, dar nu am voie să intru în stup.

Într-o zi pe când stătea pe o floare, cum obişnuia el să facă, a văzut o albină care era urmărită de o viespe. Când s-a uitat mai bine a exclamat:

- Albina aceea este regina stupului, trebuie să o scap!

Atunci Jack s-a apropiat să se bată cu viespea. Ei s-au bătut cu săbiile lor, acestea fiind acele. După câteva momente Jack a dat lovitura de moarte viespii. Atunci regina îl recunoscu şi -i spuse uimită dar şi bucuroasă:

- Îţi mulţumesc pentru ajutorul acordat, acum te poţi întoarce în stup, deoarece ai dat dovadă de vitejie.

Părinţii lui Jack s-au bucurat de faptele eroice ale fiului lor zicându-i:

- Nu degeaba ţi-am pus noi numele Jack, care înseamnă viteaz!

De-atunci Jack era fericit, doar o umbră de tristeţe era în inima lui pentru că-şi pierduse prietenul Hac. Dar dintr-odată Jack l-a văzut pe Hac zburând. Îndreptându-se spre el, Jack s-a gândit că Hac doar ameţise puţin când fusese călcat şi de aceea acum descoperă că este în viaţă.

- Hac, cum ai reuşit să zbori? spune Jack entuziasmat.

- Cum ai reuşit tu să-ţi scoţi acul, aşa am reuşit şi eu să zbor, zice Hac triumfător.

Şi aşa Jack alături de prietenul său au trăit fericiţi în stupul din stejarul bătrân, care era înconjurat de mirosul îndulcitor al florilor.

O zi deosebită

CRISTINA LAZĂR
Clasa a V-a

Într-o zi frumoasă de vară, când soarele strălucea pe cer, Andrei şi Mihai au plecat într-o excursie cu familia la munte. Ajungând acolo, ei au hotărât să facă un tur al staţiunii. Urmând drumul unei potecuţe, au ajuns în pădure. Acolo, Andrei şi Mihai au cules zmeură, mure şi afine. Ei au descoperit şi multe plante medicinale: muşetel, sunătoare şi c oada-şoricelului.
La un moment dat, mama a strigat mirată:

- Veniţi! Am găsit nişte ciuperci. Oare sunt otrăvitoare?
- Mai bine să nu le atingem şi să ne continuăm drumul, zise Mihai.

Tata a zărit pe o creangă un ghemotoc de blană şi îi atenţionează pe copii să nu facă zgomot :

- Ce credeţi că se află acolo? întreabă tata.
- Este o veveriţă, răspund cei doi copii.
- Ce ştiţi voi despre veveriţe?
- Veveriţele strâng hrana în magaziile lor de alimente. Ele nu adună numai alune, ci şi ciuperci. Pentru că ciupercile crude s-ar strica în scorbură, fiind isteaţă, veveriţă le pune mai întâi la uscat afară, între crengile copacilor.
- Dar ursul de ce nu-şi face provizii pentru iarnă?
- Ursul ştie şi el că va veni iarna şi nu va mai găsi de mâncare, dar el nu adună nimic în bârlog, ci se îndoapă vara cât poate. Toată iarna el va hiberna, iar "hrana" lui vor fi rezervele de grăsime acumulate în timpul verii.

Tata este încântat de cunoştinţele băieţilor. Probabil că nu se aştepta ca ei să cunoască atâtea despre lumea animalelor.

În pădure se aude şi ciripitul frumos al păsărilor.

- Locul unde acestea îşi fac cuiburile trebuie ales astfel încât să ofere cât m ai multă linişte şi siguranţă viitorilor pui, a spus Mihai cu mândrie. Bine ascuns de ochii duşmanilor, aflat aproape de o sursă de hrană, cuibul va fi construit ca să reziste la ploi şi vânt.

Tot drumul cei doi băieţi i-au făcut o demonstraţie a cunoştinţelor de biologie. Atât mama cât şi tata au fost bucuroşi: Andrei şi Mihai ştiu să recunoască în pădure ceea ce învaţă la şcoală. Înainte de lăsarea întunericului, cei doi copii împreună cu părinţii s-au întors fericiţi la cabană, foarte încântaţi de ceea ce au văzut în pădure, dar şi de discuţiile avute. Într-adevăr a fost o zi deosebită!

Cuprins

		pag
1	Povestea toamnei	2
2	Dor de vară	2
3	Frunzele	3
4	Toamna	4
5	A sosit toamna bogată	4
6	Toamna dulce	5
7	Frunze galbene	5
8	Toamna ruginie	6
9	Început de toamnă	6
10	Călcând pe frunze ruginii	7
11	Noiembrie	8
12	O frunză nerăbdătoare	10
13	Toamna	10
14	Ultima poveste	11
	II. IARNA ŞI … POVEŞTILE EI	
1	Ninsoarea	13
2	La colindat	13
3	Iarna	14
4	Printre fulgii de nea	14
5	Fulgi de nea	15
6	Dans de iarnă	15
7	Impresii de iarnă	16
8	Un vis de iarnă	17
9	Povestea unui fulg de nea	19
10	O întâmplare dificilă	20
11	Miracol în Ajunul Crăciunului	21
	III. POVEŞTI CU URIAŞI	
1	Dialog cu un uriaş	23
2	Întâlnire cu un uriaş	24
3	Uriaşul meu	25
4	Aş vrea să fiu un uriaş	28
5	Un prieten adevărat	28
6	Uriaşul Tom	29
7	Bebeluşul uriaş	29
8	Întâlnire cu un uriaş	30
9	Groty şi Max	31
	IV. MATE ŞI POEZIA...şi totuşi iubim matematica	
1	Poeziile şi matematica	33
2	Îndemn	34
3	Proprietăţi	34
4	Matematica	34
5	Pluguşorul matematic	34
6	Ghicitori matematice	35
	V. POVEŞTI…POVEŞTI	
1	Max, vino înapoi!	42
2	Căprioara şi puiul	43
3	Excursie cu fantome	44
4	Vacanţă în adâncul mării	45
5	Povestea albinuţei Jack	46
6	O zi deosebită	49

REDACŢIA REVISTEI

Coordonator

Prof. Bati Ecaterina

Corectură literară

Prof. Prihoi Octavia

Prof. Bati Ecaterina

Prof. Guită Jenica

Prof. Halmaghi Cătălina

Îndrumători literari

Prof. Bati Ecaterina

Prof. Dinu Adela

Prof. Mucalău Roxana

Prof. Crişan Elena

Redactare computerizată

Prof. Bati Ecaterina

Prof. Brăduşcă Valentin

Design

Prof. Brăduşcă Valentin

Desenele aparţin elevilor de la grupele speciale de arte îndrumate de

Prof. Dana Domşa
Prof. Giuseppe Rotta

Pagină web :

http://sceminescum.scoli.edu.ro